ANUL X. No. 1137 | 6 PAGINI 6 LEI | Luni 21 Noembrie 1932

Gazeta Sporturilor

ABONAMENTE
Pe un an . . . . LEI 1000
Pe şase luni 500
Telefon redacţie: 325/34 — 325/35.
Telefon provincie: 77/65.

Apare în fiecare LUNI, MIERCURI şi VINERI
Birourile: STRADA INGINER ANGHEL SALIGNY No. 2. — BUCUREŞTI.
Directori: E. EMILIAN şi E. MUNTEANU. Prim redactor: N. PAPAGHEORGHE.

PUBLICITATEA
DUPA TARIF
Telefon administraţie: 325/34 —325/35.
Telefon provincie: 77/65.

Lipsuri şi consecinţe

Boxul a cunoscut la noi una din cele mai rapide ascensiuni.

Când nu-şi asigurase încă numărul de spectatori care să-i permită organizări serioase, a inaugurat gale de o amploare particulară. Şi înainte de a fi putut pretinde că posedă o cizelare suficientă, şi-a asigurat în patrimoniu un titlu european.

Vă mai reamintiţi câţi spectatori a avut gala dela «Romcomit» în vedeta căreia Lucian Popescu — un quasi necunoscut atunci — l-a prăvălit pe Kid Oliva depe tronul categoriei muscă european? Nu cred să fi fost mai mulţi de o mie.

Şi totuşi, cu toate salturile acestea de progres marcate în organizări din ce în ce mai pretenţioase şi în performanţe de-alungul cărora Spakow, Axioti, Lucian Popescu şi Doculescu şi-au cimentat un palmares din ce în ce mai înflorit, nu s'ar putea spune că pugilismul a avut la noi norocul particular al unei afirmări generale. Vreau să spun că nu ne-am impus şi în străinătate în aceiaş măsură în care am reuşit să o facem la noi. La domiciliu.

Lucian, a traversat de pildă cea mai entusiasmantă carieră în ţară. Un şir exasperant — la un moment dat — de victorii făcuse din prezenţa lui pe program o quasi certitudine de succes.

Prima escapadă peste graniţă însă l-a poticnit. La Manchester, în faţa lui Jackie Brown a fost declarat învins la puncte. Pe nedrept. Decizia rămâne însă. Iar tentativele de la Paris şi Milano i-au blocat apoi perspectivele unei statorniciri definitive în străinătate.

Spakow a făcut şi lucruri bune şi rele. A înregistrat însă în orice caz mai puţine rezultate bune la Paris decât la Bucureşti.

Doculescu n'a trecut graniţa decât prin mistificarea de acum câtva timp, care l-a semnalat în aceiaş seară şi la Belgrad — învins prin k. o. de Huber — şi la Floreşti. Iar Axioti n'a găsit nici măcar un impostor care să-i utilizeze numele în străinătate.

Incât — cu toate satisfacţiile debutului — s'ar putea spune că boxul românesc s'a înglobat apoi în cea mai monotonă carieră.

Dece?

Motivele sunt numeroase. Nu vom încerca aici o înşiruire cronologică a lor. Nu putem însă să nu accentuăm că în nici-un caz nu boxeurii sunt vinovaţi de încetineala cu care reuşesc astăzi să se afirme. Avem o pepinieră de pugilişti admirabili: Spakow, Axioti, Lucian, Doculescu...

Dar chiar exceptând pe consacraţi. Credeţi că Gorun, că Stamate, că Răpeanu, că Toma Aurel nu au suficientă clasă pentru a garanta succesul unei reuniuni la Paris? Oricare dintre ei — impresionant exemplar de box complet — poate să urce scările de la Central, dela Paris Ring şi chiar dela «Pallais des Sports».

Nu avem însă — şi aici credem că rezidă motivul principal al încetinelii carierii noastre pugilistice — omul care să-i lanseze. Care să aibe mijloacele şi să ştie cum se poate lansa un boxeur în Apus.

Avem organizatori perspicaci. Avem maeştri bine intenţionaţi. Avem boxeuri admirabili. Dar n'avem manageri. Nu este o vină pe care o aducem cuiva. Este un adevăr pur şi simplu. O constatare axiomatică pe care fiecare zi — cu noui exemple din Apus — o confirmă şi o ridică mai clar în perimetrul activităţii noastre pugilistice.

Vreţi o ultimă dovadă? Iat-o. Gandon nu mai este astăzi ceiace se credea la un moment că reprezintă. Un profesionist rutinat, puţin răscopt şi atâta tot.

Axioti l-a debordat astă vară la Arene, situându-se la aproape o clasă peste el.

Şi totuşi, o singură victorie a lui Gandon — asupra lui Harry Smith — un accident poate, a impus la Paris necesitatea unui campionat mondial: Gandon — Maxie Rosenbloom.

Gandon pretendent la un titlu mondial, în timp ce Axioti, dedeparte învingătorul lui, se sufocă la Bucureşti, în criza noastră de organizări şi de cele mai palide perspective.

Elocvent, nu?

GEORGE FULGA

Manca Ion (A. S. G.) pentru a treia oară campion naţional de cross-country

Viforul-Dacia a câştigat Cupa Ion Cămărăşescu. De vorbă cu eroii alergării

Cel de al 14-lea campionat naţional de cross-country a fost pentru Federaţia Română de atletism mai mult decât un succes. A fost, putem spune, un adevărat triumf.

Intr'adevăr, competiţiunea de eri a fost ceea ce cu toţii am prevăzut: o strălucită manifestaţiune sportivă a unui sport modest şi simplu, care este cross-countryul.

MANEA

Frumoasa lui reuşită ne bucură din toată inima, deoarece succesul de eri a venit să răsplătească munca dezinteresată, perseverenţa şi mai ales pasiunea atleţilor, cluburilor şi federaţiei, dintr'un idealism curat şi sincer, pentru propăşirea unui sport atât de frumos şi atât de folositor ca sportul pedestru.

Dorim ca zile atât de frumoase ca cele de eri, să nu fie simple episoade uitate mâine; dorim ca cei care au asistat la întrecerea atletică de Duminică să fie întotdeauna alături de cei cari luptă pentru propaganda atletismului.

Sunt puţini aceşti admiratori, este drept, dar sunt oameni în care se poate avea încredere, fanatici pasionaţi, oameni pe a căror faţă citeşti întreaga mulţumire sufletească ce-o au asistând la un asemenea spectacol; sunt cei de care sportul românesc are mai multă nevoie.

«Naţionalul» de eri s'a terminat cu succes. El a încheiat într'o splendidă apoteoză activitatea unui întreg an de muncă perseverentă.

Fără surle, fără reclamă şi mai ales fără prea multă vorbă, lucrând modest, o federaţie şi-a sărbătorit cu acest prilej patru ani de existenţă. Faptul nu l-a relevat eri nimeni. Il amintim noi astăzi, şi o facem pentru că după umila noastră impresie el a depăşit cadrul evenimentelor obişnuite, dovedindu-ne cu prisosinţă prin realizări constructive, că acolo unde este dragoste şi idealism se poate reuşi chiar în ciuda celor mai dificile obstacole.

El ne-a mai amintit în mod discret, că atletismul— sport superior, prin excelenţă — este încă minor şi în consecinţă trebue mai mult sprijinit, mai în deaproape ajutat.

Dar să revenim la alergarea de eri care ne-a procurat atâtea clipe frumoase.

LAPUŞAN

O vreme cum de mult nu ne-a mai fost dat să avem la un campionat naţional, un public pasionat şi destul de numeros şi un sport de o factură cu totul superioară, iată pe scurt caracteristicile celui de al 14-lea Naţional.

(Continuarea în pagina II-a)

PREGATIRE PREMATURA...

In numărul trecut am relevat pe larg pregătirile pe cari le face Germania în vederea Olympiadei care va avea loc în 1936 şi cu acest prilej am scos în evidenţă zelul depus de organizatori chiar depe acum, deşi mai este atâta timp până la consumarea evenimentului. Am evidenţiat acest lucru şi am relevat activitatea intensă a germanilor într'un domeniu în care n'au pereche—organizarea — pentru a trage o concluzie: efectele corespunzătoare aşteptărilor nu se pot obţine decât dacă se exclude din capul locului pripeala. Un lucru aranjat într'un spaţiu de timp mai mare, se bucură de avantajul atât de preţios al preciziunei şi este lipsit de dezagramentele omisiunilor regretabile.

Este interesant însă, pe marginea celor relatate de noi în numărul trecut, să arătăm că bună ordinea germană şi spiritul de prevedere al gazdelor viitoarei Olympiade au îmboldit o seamă de ţări europene la o activitate preolympică pe cari mulţi o socotesc prematură.

In rândurile acestora, Grecia pare că deţine un loc de frunte. Presa elenă a şi început să discute în jurul viitoarei participări greceşti la Olympiadă, făcând propuneri şi indicând soluţii, mai ales în ceeace priveşte modalitatea găsirii fondurilor necesare pentru o pregătire demnă şi o deplasare acceptabilă. Că în Grecia o astfel de discuţie pasionează şi antrenează pe specialişti şi pe oamenii cu bun simţ, nu poate să mire, deoarece sportul nu este considerat acolo ca o activitate de mâna doua ci i se recunoaşte valoarea adevărată de chiar factorii precumpănitori în Stat. Atleţii şi footballiştii români cari au avut fericirea să evolueze în Grecia şi-au putut da seamă imediat de prizma prin care este privită acolo mişcarea sportivă şi de aceea nu trebue să mire că pentru Olympiada din 1936, pregătirile au început chiar de pe acum.

In această ordine de idei este interesant de relevat faptul că Italia şi-a angajat 3 antrenori finlandezi, cari vor pune la punct echipa italiană după cele mai noui metode de antrenament. Şi câte alte ţări nu vor răspunde în curând ecoului de pregătiri intense, care vine dela Berlin?

Ceeace este însă sigur şi fără posibilitate de desminţire actuală şi viitoare, este că cei din urmă în acest concert de pregătiri intense vom fi tot noi. Nu de alta, dar ne-am făcut o tristă specialitate din indolenţa crasă şi din impasibilitatea pe care o manifestăm pentru orice organizaţie internaţională în care se cere pregătiri şi o cât de mică sforţare din partea oficialităţii sportive.

O campanie pornită la noi—acum — în vederea strângerii fondurilor pentru participarea la Olympiadă, ar stârni un hohot general de râs. Cel care ar avea temeritatea să facă o propunere, oricât de puţin transparentă în legătură cu necesitatea elaborării unui... „plan" de pregătiri, ar fi taxat drept nebun, în această ţară în care totul se face în pripă, în orice domeniu şi mai ales în cel sportiv.

Pentru diriguitorii noştri, problema olympică este tot atât de simplă pe cât este de complicată pentru cei din ţările în care sportul are tradiţie şi pregătirea serioasă în vederea unei competiţii internaţionale este socotită ca un ce în directă legătură cu demnitatea şi cu bunul simţ al naţiunii.

La noi, ecuaţia este mânăstire într'un picior. In preajma jocurilor olympice se institue un timbru olympic de 2 lei, conducătorii de federaţii se duc cu pantahuza la diferitele ministere cunoscute ca darnice din fire, se completează câteva zeci de mii de lei şi se pleacă.

Cine pleacă şi cum pleacă, asta nu interesează.

Principalul îl constitue faptul că stindardul olympic va adăposti şi tricolorul românesc şi mai ales că diriguitorii noştri îşi vor îmbogăţi cunoştinţele pentru uzul Olympiadei dela Tokio din 1940.

Pregătire prematură...

Boxeurii români în străinătate

Patru matchuri în 8 zile

Plecarea boxeurilor români în străinătate, nu a rămas fără răsunet. Până în prezent toţi cei cari au părăsit meleagurile ţărei nu au rămas fără angajamente. Se poate spune că sunt chiar căutaţi.

Actualmente se găsesc în străinătate, patru boxeuri români de bună valoare, oameni pe cari ne putem sprijini speranţele.

FULEA LA MANCHESTER

Mihail Fulea, după ce a executat eri o plimbare de sănătate, a trecut graniţa cu destinaţia Paris. Marţi seara, el va fi în capitala Franţei, iar a doua zi va porni spre Londra, iar de aci la Manchester, unde este angajat să dispute, în ziua de 25 Noembrie, în aceiaş sală în care Lucian Popescu a înfruntat pe Jackie Brown, un match în 10 reprize a 3 minute, cu unul dintre bunii reprezentanţi ai boxului englez. Adversarul lui Fulea nu a fost încă desemnat până în momentul în care campionul trecuse graniţele ţărei. Este sigur însă că, fostului elev al lui Umberto Lancia îi va fi opus un om din prima serie engleză. Nu încape îndoială deci că, Mihail Fulea va avea o sarcină dintre cele mai grele.

SPAKOW — GOERING

Moţi Spakow, campionul României la toate categoriile, va debuta Sâmbătă 26 Noembrie, la Berlin. Plecat din ţară încă de acum două săptămâni, fruntaşul boxului român urma să se prezinte publicului berlinez, încă din seara zilei de 18 Noembrie. Din motive independente de voinţa lui şi a organizatorilor, matchul a suferit o amânare, astfel că deţinătorul titlului suprem românesc a trebuit să-şi prelungească şederea în capitala Germaniei. Acest lucru credem însă că-i va servi, întrucât posibilităţile de aclimatizare sunt mai mari şi ca atare, sorţii lui de isbândă se înmulţesc.

COVACI

Moţi Spakow va boxa Vineri seara la Sport Palast, în match semivedetă. Adversarul său nu a fost încă desemnat. El va fi ales între Goering şi Troelmann, doi dintre cei mai buni semi-grei ai Germaniei. Actualmente, ambii activează deasupra categoriei iniţiale, astfel că reprezentantul nostru nu va fi supus neplăcerilor slăbirei. Matchul este angajat pentru 10 reprize a 3 minute şi Spakow pleacă favorit. Ne place să credem că, deţinătorul celui mai invidiat titlu românesc nu-şi va desminţi reputaţia.

OPRESCU — LEPERSON

Oprescu, acela care a făcut matchnul cu Lucian Popescu, fost de două ori campion al Europei, va susţine al doilea match pe teritoriul Franţei, în seara zilei de 28 Noembrie. Nelu Oprescu, fost challenger la titlul naţional de categorie pană, va apare din nou în faţa publicului francez, fiind anagajat pentru un match la Havre. Adversarul lui va fi reputatul Leperson, campionul Franţei la categoria pană. Invingătorul şi învinsul lui Dominique Di Cea va avea, în matchul de Lunea viitoare, o sarcină foarte dificilă. Nu poate fi însă considerat, mai dinainte învins.

Ţinând seama de faptul că matchul anterior i-a folosit, credem că Nelu Oprescu va reuşi, de rândul acesta, o performanţă peste aşteptări de bună.

DIN NOU COVACI

In cocheta arenă comunală din Zürich, Gheorghe Covaci se va prezenta din nou publicului elveţian, în ziua de 2 Decembrie, când va fi opus spaniolului de clasă ridicată, Mico.

Gheorghe Covaci a făcut o excelentă impresie în ziua debutului său la Zürich, prilej cu care a dispus la puncte de germanul Shink. Publicul l-a ovaţionat îndelung după darea deciziei.

Matchul lui cu spaniolul Mico, este aşteptat cu nerăbdare.

Săptămâna

In fericitul nostru Bucureşti spectacolul sportiv devine pasăre rară imediat ce termometrul se precipită sub zero grade. Nici un organizator, de orice natură ar fi, nu se încumetă să investească o sută de lei într'o întreprindere în aer liber, nici un sportiv, dintre acei cu albumele înţesate de fotografii în tricou şi chiloţi şi cari fac deliciul familiei şi al musafirilor, nu îndrăzneşte să scoată capul din casă în momentul în care a început să fulguiască. Este interesant însă că de data aceasta nici de fulguit n'a început că terenurile au şi rămas pustii. Un match de football în obor a strâns cu chiu cu vai o mână de rezerve şi două mâini de spectatori, iar întâlnirile rugbyste dela şosea, cari au jinduit atâta vreme după o mică încăerare, au adunat câteva duzini de ahtiaţi dispuşi să-şi încălzească mădularele într'o înghesuială contondentă pe care o pregătiseră încă din vară, dar pe care au găsit mai practic să şi-o servească acum. Si cine nu ştie că vinul fiert şi ţuica caldă sunt mijloace terapeutice de încălzire mai puţin eficace decât o cinstită bătae fără cheltuială şi în aer liber? Noroc că mai avem rugbyşti în Bucureşti că altfel sfintele noastre obiceiuri ar fi căzut de mult în desuetudine...

Ar fi însă să nedreptăţim pe crossmeni dacă i-am acuza de tentativă de auto-încălzire gratuită prin faptul că au cutezat în miez de zi să iasă la câmp şi să dispute campionatul naţional într'o fugă prin gropile dela Băneasa. Nu-i mai puţin adevărat însă că cross-country-ul este singurul sport de iarnă al unei Capitale în care părintele ei ediliar intenţionează să sădească skiul pe un răsad de castraveţi şi în care patinajul artificial începe să funcţioneze în ziua când crapă pietrele de ger.

Dar în definitiv, dece să ne plângem de lipsa activităţii hibernale, când a intrat în tradiţia sportului bucureştean ca lunile de iarnă să fie rezervate exclusiv alegerilor comitetale şi proectelor de viitor.

Alegeri vom avea berechet, mai ales acum după ce Biroul Federal şi-a depus mandatul şi după ce sforile au început să fie trase din şaptezeci de părţi. Iar proecte de viitor, cât păr în cap. Deocamdată le zămisleşte U. F. S. R.-ul, care şi-a adus aminte că pe parcul cu trifoi de la şosea ar fi trebuit să fi fost de multă vreme un stadion care să corespundă, dacă nu cu nevoile sportului românesc, cel puţin cu estetica impusă de portalul monumental şi de gardul de beton armat.

Iată situaţia sportului bucureştean când termometrul arată zero grade...

L. ROŞIANU

DUPA ULTIMUL MATCH AL TURULUI DIVIZIEI NAŢIONALE

Cu matchul Universitatea —R. G. M. T. disputat eri la Cluj, programul de toamnă al Diviziei Naţionale a fost complect consumat.

In seria B., unde lupta a luat proporţii datorită elitei protagoniştilor grupată în acest pluton, clasamentul a luat o formă definitivă.

Venus a rămas în fruntea clasamentului, şi Universitatea a obţinut al doilea loc, dispunând de aceleaş număr de puncte ca şi leaderul. Intre primul şi al doilea clasat a intervenit doar o diferenţă de goal average, astfel că lupta e net deschisă.

In ultimul loc al seriei a rămas Braşovia, plutonul din coada clasamentului fiind neschimbat.

Interesant că deşi s'a jucat într'o zi în care termometrul arăta multe grade sub zero, matchul pentru Divizia Naţională a atras 1500 spectatori. In aceiaş zi la Bucureşti o întâlnire amicală între o echipă divizionară şi una dela onoare s'a jucat în faţa suporterilor respectivi. Publicul nu neglijează diferenţa între spectacole.

ROADELE DIVIZIEI

Cum Divizia Naţională
Fu sădită cum se cade,
Nu mai este de mirare
Că a dat şi niscai roade.
Footballiştii din Caracal,
Din Mizil şi Tirchileşti
Au avut prilej să vadă
Ce e aia Bucureşti.
Provincialii toţi făcut-au
Pasul spre civilizaţie.
Au văzut o capitală,
Cu asfalt şi luminaţie,
Au văzut şi limuzine
Şi castele şi palate,
Au avut ocaziunea
Să trimeată ilustrate
Au vâslit în Parcul Carol,
Au mâncat la automate
Şi-au luat echipamente
Ca la noi aici — în rate.
Dar întorşi la ei în patrie,
Jucătorii cu talent,
Inceput-au să înjure,
Fiindcă-au fost la Parlament.
Cu primarii de acolo
Au făcut scandal, bătaie:
Musai să le instaleze
Şi'n oraşul lor tramwaye.
Familiştii ce văzură
Numai lume de bon-ton,
Şi-au dus soacrele cu sila
Şi le-au tuns à la garçon.
Dacă, bieţii, provincialii,
Pe aici s'au luminat,
Este drept că şi ai noştri,
Cât de cât, au profitat.
Au călătorit cu trenul,
Şi au transbordat pârâul,
Au văzut ce-i o câmpie
Şi cum se culege grâul.
Frumuseţile naturii,
Le-au văzut din tren, pe geam.
La Sibiu, văzură toţii
Fabricile de salam.
Au plecat d'aicia fără
Să se schimbe, să se culce,
La Braşov vroiau s'ajungă,
Să aducă turtă dulce.
Au trecut în sbor Carpaţii
Prin Predeal şi prin Palanca
Şi-au închis de frică ochii,
Lângă staţia Vintileanca.
Au dormit prin oraşele
Ca la pieptul lui Orpheu
Şi-au adus ca amintire
Brânză dela Penteleu.
Mare lucru şi Divizia,
Domnii să se felicite,
A fost extraordinară
A dat roade fericite.
Toate cluburile ţării
Sunt extrem de câştigate,
Dar câştigul cel mai mare
Il au... Căile Ferate.

A NOL

Un Panthéon pentru sportivi

Panthéonul este templul unde sunt adăpostite osemintele celor mai mari oameni ai Franţei.

Pe frontispiciul Panthéonului se poate citi inscripţia: «patria recunoscătoare oamenilor mari» şi acolo sunt depuse rămăşiţele pământeşti ale celor mai reprezentative figuri din: arta, literatura, politica şi ştiinţa Franţei.

Astăzi, cercurile înalte ale sportului francez se gândesc la clădirea unui Panthéon al sportului acolo se gândesc să adăpostească osemintele marilor sportivi.

Iniţiativa a fost dată publicităţii şi este în curs de realizare.

O comisiune de arhitecţi, sportivi şi maeştrii decoratori lucrează la făurirea machetei.

Pe frontispiciul acestui templu al sportului, se va putea ceti:

«Marilor atleţi recunoştinţa patriei sportive».

Presa franceză comentează această iniţiativă pe care o consideră drept cimentarea unei tradiţii de cinstire a marilor eroi ai sportului.

Clément Ader neuitatul aviator, Cassignord marele ciclist, admirabilul atlet Jean Bouin, automobiliştii neîntrecuţi: Boillot, Levassor, Marcel Renault, steaua gazetăriei sportive Frantz Reichel, cari nu mai sunt printre noi vor avea criptele în Panthéonul sportiv.

Prima zi de patinaj

Eri s'a deschis sezonul de patinaj.

Pe ghiaţa artificială dela Oteteleşeanu au evoluat pasionaţii acestui frumos sport de iarnă.

In cursul acestei săptămâni, vor apare primele «palete» iar cel mai târziu Dumineca se va inaugura sezonul de hokey pe ghiaţă.

S'a putut remarca în prima zi numeroşi maeştrii vechi ai patinei şi foarte mulţi noui veniţi în acest sport complect.

Inaugurarea n'a cunoscut strălucirea meritată, din cauza că publicul nu ştia că patinajul va fi deschis de eri.